

túlóan merész] újításokra is. Congar az egyházi tekintély és a szabadság kérdését vizsgálja; Voillaume megjelöli az egészséges megújulás feltételeit; Loew a leglényegesebbre, a központra: Jézus Krisztus személyére mutat rá; Liégé az egység és az egészséges egyházi pluralizmus viszonyát világítja meg; Kremer a hívő bibliaolvasáshoz, Fischer pedig a zsinati szellemben történő liturgikus megújuláshoz ad szempontokat.

Szabó Ferenc

Kereszty Rókus: Krisztus (tkk II/4-5, 264 o.). — **Horváth Tibor:** A kinyilatkoztatás kritikája (tkk I/5, 160 o.), Róma 1977.

A nagy kérdés, amit az Úr fölvetett tanítványainak: „Ti kinek tartotok engem?“, minden idők nagy kérdése, így a mi korunké is. A Jézus-mozgalmak, a Jézus-filmek, a szinte évente megjelenő nagy könyvek Jézusról mind a kérdés időszerűségét és örök jelentőségét bizonyítják. A tkk két újabb kötete (valójában három, mert Kereszty Rókus ciszterci professzor könyve kettős kötet) „a kinyilatkoztatás Krisztusáról” szól, arról, akit a Szentírás és a kétezer éves keresztény hit állít hívők és hitetlenek elé. Horváth Tibor torontói dogmatikatanár könyve pedig pontosan a kinyilatkoztatás kritikáját adja, s ebben a keresztény kinyilatkoztatás területén Jézus személyének és tanításának igazolása a főtéma.

Mindkét szerző nagyon szerencsés biblikus és történelmi módszerrel él. Nem a szokásos hitvédelemnek, az apologetikának a mai ember számára sokszor idegen racionalista érvelésmódját használja. Horváth T. könyvének első részében a kinyilatkoztatás kritikájának történetét hozza. Majd rövid összefoglalásban ismerteti a kritika tárgyát és módszerét. Ebben a második részben kiemeli, hogy a hit igazolása, a hittapasztalat vizsgálata még nem egyenlő magával a hittel: a hit mindenkor Isten ajándéka és az ember szabad tette marad. A kinyilatkoztatás hitelességét megmutató Krisztus-eseményekkel foglalkozik a könyv legterjedelmesebb 3. fejezetében, felelve azokra a kérdésekre, amelyek minden kor emberét érdekelték (Jézus történelmi hitelessége, halála és feltámadása, az istenségébe és feltámadásába vetett hit eredete). — Különben a könyvecske folytatása „A kinyilatkoztatás teológiája” c. füzetnek (I/4), amelyet már ismertettem.

Kereszty Rókus kitűnő Krisztus-könyve a legtermészetesebb és a ma keresztényéhez legközelebb álló kiindulást használja: „Jézus Krisztus a Szentírásban” c. első fejezete az egész könyvnek csaknem fele. Nem pusztá ismertetés ez, hanem exegézis a javából: korszerű és hívő teológiai-lelkiségi értelmezés. A 2. fejezet: hogyan értelmezte a Krisztus-misztériumot az Egyház és a teológia. Nyomon követhetjük, hogyan hatolt be fokozatosan az Egyház Krisztus személyiségének kimeríthetetlen gazdagságába. A 3. rész összefoglaló-elméleti, rendszerező krisztológia. A könyv elején nagyon jó válogatott bibliográfiát találunk.

Dicséret illeti mindkét szerző munkáját, hogy ekkora kérdésről ilyen szűk keretben világosan, röviden megadták a lényeges összefoglalást. Megértően, tisztelettel hozzák mindig az eltérő tanítást, véleményeket is, a pozitíva irányítják a figyelmet. Gondolok itt arra, ahogy pl. Horváth Tibor kiemeli Blondel és Newman felfogását, majd a műfajelemzés érdemeit. Ahogy Kereszty a reformáció krisztológiájáról beszél, és értelmezi a nem keresztény vallások kapcsolatát Krisztussal. Horváth T. különben is igen tömör fogalmazású könyvében itt-ott akadnak magyartalanságok: nem megy sem az értelem, sem az érdem rovására. de kerüljük el, amennyire lehet.

Békési I.

Sebastian Moore OSB: The Crucified Jesus Is No Stranger. (A megfeszített Jézus nem idegen.) Seabury, New York, 1977, 116 o.

S. Moore az angliai Downside bencés apátság szerzetese, jelenleg az Egyesült Államok-beli Milwaukee-ban a Marquette katolikus egyetemen végez lelképásztori munkát